

IN.GP.125.1.2023

Działając na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 11 lipca 2014 roku o petycjach (t.j. Dz. U. 2018 r., poz. 870) odnosząc się do merytorycznego zakończenia postępowania petycyjnego, niniejszym zawiadamiam o sposobie załatwienia sprawy.

W odpowiedzi na petycję z dnia 01.03.2023 r. (data wpływu do organu 03.03.2023 r.) informuję, że przedmiotowa inwestycja w dniu 02.09.2022 r. uzyskała decyzję lokalizacji celu publicznego. Wydanie decyzji lokalizacyjnej nie jest podstawą do realizacji inwestycji przez wnioskodawcę. Dopiero ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę wydana przez Starostę Powiatowego, umożliwi budowę zamierzenia budowlanego.

W myśl przepisów art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 977) w związku z art. 6 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2020, poz. 344 z późn. zm.), budowa obiektów i urządzeń łączności publicznej, tj. stacji bazowej telefonii komórkowej jest inwestycją celu publicznego. Powyższe potwierdza także wyrok Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w Szczecinie II SA/Sz 1189/04 z dnia 9 lutego 2006 roku „Stosownie do art. 2 pkt 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przez inwestycję celu publicznego należy rozumieć działania o znaczeniu lokalnym /gminnym/ i ponadlokalnym /powiatowym, wojewódzkim i krajowym/ stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami /Dz.U. 2000 nr 46 poz. 543 ze zm./. Konkretne cele zostały wyliczone w kolejnych punktach art. 6, ze wskazaniem, że także w ustawach odrębnych może nastąpić określenie innych celów publicznych. I tak, zgodnie z pkt 1 tego artykułu, celami publicznymi w rozumieniu ustawy jest wydzielanie gruntów pod drogi publiczne i drogi wodne, budowa i utrzymywanie tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, części lotniczych lotnisk oraz służących do kierowania, kontroli, nadzoru i zabezpieczania ruchu lotniczego, w tym rejonów podejść, a także łączności publicznej i sygnalizacji.”

Sporna inwestycja służy zapewnieniu łączności publicznej, co wiąże się z powstaniem infrastruktury telekomunikacyjnej służącej zapewnieniu usług telekomunikacyjnych ogółowi użytkowników sieci telekomunikacyjnej. Dostępność ogółowi użytkowników oznacza, że usługi telekomunikacyjne są dostępne nieograniczonej i z góry nieustalonej grupie osób, które spełniając konieczne warunki stania się użytkownikami sieci telekomunikacyjnej, a także użytkownikom sieci innych operatorów, toczących się z siecią tego operatora. Powyższe wyjaśnienia potwierdza wyrok Naczelnego Sadu Administracyjnego z dnia 25 sierpnia 2009 roku II OSK 1276/08 oraz wyrok Naczelnego Sadu Administracyjnego z dnia 23 listopada 2010 roku II OSK 1723/09, „[...] budowa stacji telefonii komórkowej jest inwestycją celu publicznego. Służy ona bowiem zapewnieniu łączności publicznej, to jest powstaniu infrastruktury telekomunikacyjnej służącej zapewnieniu ogółowi użytkowników sieci telekomunikacyjnej usług telekomunikacyjnych. Nie ma przy tym żadnego znaczenia fakt, iż budowa tych urządzeń stanowi inwestycję prywatną o charakterze zarobkowym, skoro są to działania stanowiące realizację celów określonych w art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Dostępność ogółowi użytkowników oznacza, że usługi telekomunikacyjne są dostępne nieograniczonej i z góry nieustalonej grupie osób, które spełniając konieczne warunki staną się użytkownikami sieci

telekomunikacyjnej a także użytkownikom sieci innych operatorów, łączących się z siecią tego operatora.”

Obszar oddziaływania przedmiotowej inwestycji zamyka się w granicach działki objętej inwestycją. Zgodnie z załączoną dokumentacją planowana inwestycja nie powoduje ograniczeń w zagospodarowaniu działek sąsiednich.

Stosownie do art. 59 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 1029 z późn. zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 roku w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1701), inwestycja nie kwalifikuje się do przedsięwzięć, dla których wymagane jest przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko.

W myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 roku w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1701) nie wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zgody na realizację przedsięwzięcia, ponieważ budowa ww. stacji nie jest zaliczana do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko jak i przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów wyżej wskazanego rozporządzenia Rady Ministrów. Rozporządzenie w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko określa rodzaje inwestycji, których realizacja może wymagać sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko oraz warunki kwalifikowania przedsięwzięć.

Zgodnie z art. 56 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi. Wyrokiem Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 10 lutego 2021 r., II SA/Gd 686/20) podkreślone zostało, że decyzja lokalizacyjna jest tylko aktem stosowania prawa i organ nie może w nie wprowadzać według własnego uznania samoistnych ograniczeń dla inwestora wyprowadzonych z norm ogólnych zawartych w art. 1 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W związku z powyższym organ nie mógł wydać decyzji odmownej na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej P4 numer „OST 4451A” wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce nr 288, położonej w obrębie Myszyniec Stary, gmina Myszyniec oraz nie ma obecnie podstaw do rozwiązania umowy ponieważ jest to poza zakresem rozstrzygnięcia petycji.

W związku z prawidłowym funkcjonowaniem usług mobilnych, stacje bazowe muszą być zlokalizowane w miejscach użytkowania telefonów komórkowych w układzie węzłów komórkowych pokrywających zasięgiem dany obszar. Liczba stacji jest uzależniona od rzeźby terenu oraz liczby użytkowników telefonów komórkowych.

Sieci zaprojektowane są w taki sposób, aby zużywały jak najmniej energii w stacjach bazowych oraz telefonów komórkowych na poziomie umożliwiającym prowadzenie rozmów i transmitowanie danych o wysokiej jakości. Jeżeli stacje bazowe zlokalizowane są blisko użytkowników, moc nadajników, które wymaga telefon oraz stacja do poprawnej komunikacji jest relatywnie niska. Jeżeli natomiast stacje bazowe zlokalizowane są w dalszych odległościach, wówczas wymagana jest większa moc nadajników, co oznacza zwiększenie promieniowania PEM. Dlatego, aby zapewnić dobry sygnał i ograniczyć promieniowanie, stacje bazowe powinny być lokalizowane blisko użytkowników sieci.

Światowa Organizacja Zdrowia monitoruje naukowe badania dotyczące promieniowania EMF w związku z czym zajęła w tej sprawie stanowisko, które mówi: „Uwzględniając niskie poziomy promieniowania oraz wyniki dotychczasowych badań, nie ma przekonujących dowodów na to, iż słabe sygnały radiowe, których źródłem są stacje bazowe i sieci bezprzewodowe, wywołują negatywne skutki zdrowotne.”

Osoby, chcące sprawdzić, czy maszt telefonii komórkowej zlokalizowany jest w bezpiecznej odległości, mogą zgłosić się do Sanepidu, który uprawniony jest do kontrolowania natężenia pola elektromagnetycznego. Ponadto lokalizacja masztu telefonii komórkowej w danym miejscu, musi posiadać badania mieszczące się w określonych normach, inaczej stacja bazowa nie może zostać uruchomiona.

Technologia 5G, wykorzystuje fale elektromagnetyczne tak jak poprzednie generacje łączności opierając się na tych samych falach radiowych, podobnie jak 3G, 4G/LTE, a także Wi-Fi czy Bluetooth.

Organizacje zdrowotne takie jak WHO, Międzynarodowa Komisja ds. Ochrony Przed Promieniowaniem Niejonizującym czy Komitet Naukowy ds. Pojawiających się i Nowo Rozpoznanych Zagrożeń dla Zdrowia stwierdzają brak dostatecznych dowodów, które świadczyłyby o szkodliwości promieniowania przy dopuszczalnych normach.

Mając na uwadze przedstawione wyjaśnienia, stwierdza się że organ nie może podjąć środków prawnych w celu odmowy realizacji przedmiotowej inwestycji o skutkach w sferze prawno-administracyjnej. Na chwilę obecną nie przewiduje się także rozwiązania umowy cywilnoprawnej na dzierżawę działki nr 288, położonej w obrębie Myszyniec Stary, gmina Myszyniec.

Wobec powyższego petycje uznaje się za ostatecznie załatwioną.

BURMISTRZ

Elżbieta Abramczyk
mgr Elżbieta Abramczyk